UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (neljäs jaosto)

17 päivänä marraskuuta 2011 *

Asiassa C-412/10,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Yhdistynyt kuningaskunta) on esittänyt 27.7.2010 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 18.8.2010, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Deo Antoine Homawoo

vastaan

GMF Assurances SA,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J.-C. Bonichot sekä tuomarit A. Prechal, K. Schiemann, C. Toader (esittelevä tuomari) ja E. Jarašiūnas,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

julkisasiamies: P. Mengozzi,
kirjaaja: johtava hallintovirkamies L. Hewlett,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 14.7.2011 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– Deo Antoine Homawoo, edustajinaan J. Dingemans, QC, advocate M. Zurbrugg, advocate K. Deal ja solicitor I. Mitchell,

– GMF Assurances SA, edustajinaan N. Paines, QC, advocate P. Janusz, solicitor S. Ball ja solicitor P. Thomas,

– Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus, asiamiehenään L. Seeboruth,

– Kreikan hallitus, asiamiehinään G. Karipsiadis ja T. Papadopoulou,

– Euroopan komissio, asiamiehenään M. Wilderspin,

kuultuaan julkisasiamiehen 6.9.2011 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee sopimukseen perustumattomiin velvoitteisiin sovellettavasta laista 11.7.2007 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 864/2007 (Rooma II) (EUVL L 199, s. 40; jäljempänä Rooma II -asetus) 31 ja 32 artiklan tulkintaa, kun niitä luetaan yhdessä SEUT 297 artiklan kanssa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa vastapuolina ovat Deo Antoine Homawoo, jonka kotipaikka on Yhdistyneessä kuningaskunnassa ja joka loukkaantui auto-onnettomuudessa Ranskassa oleskelunsa aikana, ja GMF Assurances SA (jäljempänä GMF), joka on Ranskassa perustettu ja Ranskaan sijoittautunut vakuutusyhtiö.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

3 Rooma II -asetuksen johdanto-osan 6, 13, 14 ja 16 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(6) Sisämarkkinoiden moitteeton toiminta edellyttää riita-asioiden ratkaisun ennakoitavuuden, oikeusvarmuuden lainvalinnassa ja tuomioiden vapaan liikkuvuuden parantamiseksi sitä, että jäsenvaltioiden lainvalintasäännöissä määrätään sovellettavaksi samaa kansallista lakia riippumatta siitä, minkä maan tuomioistuimessa kanne on nostettu.

– –

(13) Sellaisten yhdenmukaisten sääntöjen avulla, joita sovelletaan riippumatta siitä, mitä lakia niiden mukaan on sovellettava, saatetaan estää kilpailun vääristyminen riitapuolten välillä yhteisössä.

(14) Oikeusvarmuuden vaatimus ja tarve oikeudenmukaisiin ratkaisuihin yksittäisissä tapauksissa ovat oikeusalueen olennaisia osia. – –

– –

(16) Yhdenmukaisten sääntöjen olisi lisättävä tuomioistuinten päätösten ennakoitavuutta ja varmistettava kohtuullinen tasapaino vastuulliseksi väitetyn henkilön ja vahingonkärsijän etujen välillä. – –”

4 Rooma II -asetuksen 4 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jollei tässä asetuksessa toisin säädetä, sopimukseen perustumattomaan velvoitteeseen, joka johtuu vahingonkorvausvastuun perustavasta tapahtumasta, sovelletaan sen maan lakia, jossa vahinko aiheutuu, riippumatta siitä, missä maassa vahingon aiheuttanut tapahtuma sattui, ja siitä, missä maassa tai maissa tuon tapahtuman välilliset seuraukset ilmenevät.”

5 Rooma II -asetuksen 15 artiklassa, jonka otsikkona on ”Sovellettavan lain soveltamisala”, säädetään seuraavaa:

”Sopimukseen perustumattomaan velvoitteeseen tämän asetuksen nojalla sovellettavan lain mukaisesti määräytyvät erityisesti:

– –

c) vahingon tai vaaditun hyvityksen olemassaolo, luonne ja arviointi;

– –”

6 Saman asetuksen 28 artiklassa, jonka otsikkona on ”Suhde voimassa oleviin kansainvälisiin yleissopimuksiin”, säädetään seuraavaa:

”1. Tämä asetus ei vaikuta sellaisten kansainvälisten yleissopimusten soveltamiseen, joiden osapuolina on tätä asetusta annettaessa yksi tai useampi jäsenvaltio ja joilla säännellään sopimukseen perustumattomiin velvoitteisiin liittyvää lainvalintaa.

2. Tällä asetuksella on kuitenkin jäsenvaltioiden välillä etusija yksinomaan kahden tai useamman jäsenvaltion välillä tehtyihin yleissopimuksiin nähden siltä osin kuin yleissopimukset koskevat tällä asetuksella säänneltyjä asioita.”

7 Rooma II -asetuksen 29 artiklan, joka koskee yleissopimusluetteloa, 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle viimeistään 11 päivänä heinäkuuta 2008 28 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuista yleissopimuksista. Tämän päivämäärän jälkeen jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle tällaisten yleissopimusten irtisanomisista.”

8 Rooma II -asetuksen 30 artiklan 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Komissio antaa viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2008 Euroopan parlamentille, neuvostolle sekä Euroopan talous- ja sosiaalikomitealle tutkimuksen yksityisyyden tai henkilöllisyyteen liittyvien oikeuksien loukkaamisista johtuviin sopimukseen perustumattomiin velvoitteisiin soveltavaa lakia koskevan alan tilanteesta,

lehdistönvapauteen ja tiedotusvälineiden ilmaisuvapauteen sekä yksilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta 24 päivänä lokakuuta 1995 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviin 95/46/EY [(EYVL L 281, s. 31)] liittyvät lainvalintakysymykset huomioon ottaen."

9 Saman asetuksen 31 artiklassa, jonka otsikkona on "Ajallinen soveltaminen", säädetään seuraavaa:

"Tätä asetusta sovelletaan vahinkoja aiheuttaviin tapahtumiin, jotka sattuvat tämän asetuksen voimaantulon jälkeen."

10 Rooma II -asetuksen 32 artiklassa, jonka otsikkona on "Soveltamispäivä", säädetään seuraavaa:

"Tätä asetusta sovelletaan 11 päivästä tammikuuta 2009 alkaen, lukuun ottamatta 29 artiklaa, jota sovelletaan 11 päivästä heinäkuuta 2008 alkaen."

Kansallinen säännöstö

11 Kuten ennakkoratkaisupyynnöstä käy ilmi, Englannin lain sopimussuhteen ulkopuolista vahingonkorvausvastuuta koskevat lainvalintasäännökset sisältyivät kansainvälisestä yksityisoikeudesta vuonna 1995 annetun lain (Private International Law Act (Miscellaneous Provisions) 1995) III osaan ja niiden mukaan sovelletaan sen maan lakia, jossa vahingonkorvausvastuun perustavat tapahtumat ovat sattuneet. Lain 11

§:n 2 momentin a kohdassa säädetään, että henkilövahinkojen osalta sovelletaan sen maan lakia, jossa henkilö oli mainitun vahingon aiheutuessa.

12 Kyseisen vuonna 1995 annetun lain 15A §:ssä, joka lisättiin lakiin vuonna 2008 sopimussuhteen ulkopuolisiin velvoitteisiin Englannissa ja Walesissä sekä Pohjois-Irlannissa sovellettavasta laista annetulla asetuksella (Law Applicable to Non-Contractual Obligations (England and Wales and Northern Ireland) Regulations 2008; SI 2008, nro 2986), säädetään, että mikään kyseisen vuonna 1995 annetun lain III osassa ”ei vaikuta sellaisiin sopimussuhteen ulkopuolista vahingonkorvausvastuuta koskeviin ratkaisuihin, jotka kuuluvat Rooma II -asetuksen soveltamisalaan”.

13 Vahingon arvioinnin osalta Englannin oikeuskäytännössä ja erityisesti House of Lordsin asiassa Harding vastaan Wealands ((2007) 2 AC 1) antamassa tuomiossa vahvistetaan, että korvattavan vahingon arviointi on menettelyllinen kysymys, johon sovelletaan Englannin lakia tuomioistuinmaan lakina (lex fori).

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

14 Homawoo loukkaantui Ranskassa oleskelunsa aikana 29.8.2007 liikenneonnettomuudessa, jonka aiheuttaneen moottoriajoneuvon kuljettaja oli vakuutettu GMF:ssä.

15 Homawoo nosti 8.1.2009 High Court of Justicessa kanteen muun muassa GMF:ää vastaan ja vaati kärsimiensä henkilövahinkojen ja välillisten vahinkojen korvaamista.

16 Ennakkoratkaisua pyytäneessä tuomioistuimessa pääasian kantaja väitti, että vahingon arviointiin sovelletaan Englannin lakia, joka on lainvalintasääntöjen mukaan lex forina pääasiassa sovellettavaksi tuleva laki. Kantaja näet katsoi, ettei pääasia kuulunut Rooma II -asetuksen ajalliseen soveltamisalaan, koska kyseisen asetuksen 31 ja 32 artiklan mukaan asetusta ei sovelleta vahinkoa aiheuttaneisiin tapahtumiin, jotka ovat pääasian vahinkoa aiheuttaneiden tapahtumien tavoin sattuneet aikaisemmin kuin 11.1.2009, joka oli säädetty asetuksen voimaantulopäiväksi. Kantaja väitti toissijaisesti, että riippumatta siitä, milloin vahinko on aiheutunut, Rooma II -asetusta ei sovelleta, jos asianomainen oikeudenkäynti on aloitettu ennen mainittua ajankohtaa.

17 GMF ei kiistänyt kantajan korvausvaatimuksen perustetta mutta väitti kuitenkin, että kyseisen vahingon arviointiin oli Rooma II -asetuksessa säädettyjen lainvalintasääntöjen mukaan sovellettava Ranskan oikeutta. GMF:n mukaan Rooma II -asetus tuli voimaan SEUT 297 artiklassa määrätyn säännön mukaisesti 20. päivänä siitä, kun se oli julkaistu Euroopan unionin virallisessa lehdessä. GMF katsoi, että pääasiassa sovellettiin siten kyseistä asetusta, koska vahingon aiheuttaneet tapahtumat olivat sattuneet mainitun ajankohdan jälkeen ja koska kansallista tuomioistuinta vaadittiin määrittämään sovellettava laki 11.1.2009 jälkeen.

18 High Court of Justice katsoo ensiksikin, ettei Rooma II -asetuksen 32 artiklassa viitata kanteen nostamisajankohtaan tai tuomioistuimen ratkaisun julistamispäivään eikä siten ole perusteita kyseisen säännöksen tulkitsemiselle niin, että asetusta sovelletaan kaikkiin tässä säännöksessä vahvistetun päivämäärän jälkeen aloitettuihin oikeudenkäynteihin. Toiseksi High Court of Justice toteaa, että sellaisella tulkinnalla, jonka mukaan Rooma II -asetusta sovelletaan 11.1.2009 tai sen jälkeen sattuneisiin vahinkoa aiheuttaneisiin tapahtumiin, voidaan taata oikeusvarmuus, sillä tällöin vahvistettaisiin kiinteä päivämäärä, joka ei ole yhteydessä riidanalaisen oikeudenkäynnin aloittamiseen. Kyseinen tuomioistuin katsoo, että kun otetaan huomioon Rooma II -asetuksen 31 artiklan sanamuoto, herää epäilyjä siitä, onko kyseistä säännöstä mahdollista tulkita tällä tavalla.

19 High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division päätti täten lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

"1) Onko [Rooma II -asetuksen] 31 ja 32 artiklaa, kun niitä luetaan yhdessä SEUT 297 artiklan kanssa, tulkittava niin, että kansallisen tuomioistuimen on sovellettava Rooma II -asetusta ja erityisesti sen 15 artiklan c alakohtaa asiassa, jossa vahingon aiheuttanut tapahtuma on sattunut 29.8.2007?

2) Onko seuraavilla seikoilla merkitystä ensimmäiseen kysymykseen annettavan vastauksen kannalta:

a) oikeudenkäynti, jossa vahingon korvaamista vaaditaan, on aloitettu 8.1.2009

b) kansallinen tuomioistuin ei ole määrittänyt sovellettavaa lakia 11.1.2009 mennessä?"

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

20 Kansallinen tuomioistuin tiedustelee esittämillään ennakkoratkaisukysymyksillä, joita on syytä tarkastella yhdessä, unionin tuomioistuimelta lähinnä, onko Rooma II -asetuksen 31 ja 32 artiklaa, kun niitä luetaan yhdessä SEUT 297 artiklan kanssa, tulkittava niin, että kansallisen tuomioistuimen on sovellettava tätä asetusta ainoastaan sellaisiin vahingon aiheuttaneisiin tapahtumiin, jotka ovat sattuneet 11.1.2009 tai sen jälkeen, ja onko oikeudenkäynnin, jossa vahingon korvaamista vaaditaan,

aloittamisajankohdalla ja sillä ajankohdalla, jolloin asiaa käsittelevä tuomioistuin määrittää sovellettavan lain, merkitystä kyseisen asetuksen ajallisen soveltamisalan määrittämisen kannalta.

21 Vastauksen antamiseksi kansallisen tuomioistuimen esittämiin ennakkoratkaisukysymyksiin nyt käsiteltävässä asiassa on tarkasteltava mainittuja kahta Rooma II -asetuksen artiklaa sen selvittämiseksi, mikä on tämän asetuksen voimaantulopäivä ja mistä lähtien kyseistä asetusta sovelletaan.

22 Asetuksen voimaantulopäivästä on muistutettava, että SEUT 297 artiklan 1 kohdan kolmannen alakohdan mukaan lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttävät säädökset tulevat voimaan niissä säädettynä päivänä tai, jollei voimaantulosta ole säädetty, 20. päivänä siitä, kun ne on julkaistu Euroopan unionin virallisessa lehdessä.

23 Vaikka nyt käsiteltävässä asiassa Rooma II -asetuksessa ei nimenomaisesti säädetä asetuksen voimaantulopäivästä, se sisältää yhtäältä 31 artiklan, jonka otsikkona on ”Ajallinen soveltaminen” ja jonka mukaan asetusta sovelletaan vahinkoja aiheuttaviin tapahtumiin, jotka sattuvat sen voimaantulon jälkeen, ja toisaalta 32 artiklan, jonka otsikkona on ”Soveltamispäivä” ja jonka mukaan asetusta sovelletaan 11.1.2009 alkaen lukuun ottamatta erästä sen artiklaa, josta pääsiassa ei ole kyse.

24 Tästä on todettava, että lainsäätäjällä on oikeus erottaa toisistaan antamansa säädöksen voimaantulopäivä ja soveltamispäivä niin, että viimeksi mainittu ajankohta on ensiksi mainittua myöhäisempi. Tällaisella menettelyllä muun muassa annetaan jäsenvaltioille ja unionin toimielimille mahdollisuus täyttää siinä vaiheessa, kun annettu säädös on tullut voimaan ja se on siis tullut osaksi unionin oikeusjärjestystä, kyseisen säädöksen nojalla niille kuuluvat edeltävät velvoitteet, jotka ovat tarpeen asianomaisen säädöksen soveltamiseksi myöhemmin täysimääräisesti kaikkiin oikeussubjekteihin, joita se koskee.

25 Kuten julkiasiamies totesi ratkaisuehdotuksensa 21 kohdassa, unionin lainsäätäjä on toiminut näin lukuisissa yksityisoikeudellisia asioita koskevan oikeudellisen yhteistyön alalla antamissaan säädöksissä, kuten sopimusvelvoitteisiin sovellettavasta laista 17.6.2008 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EY) N:o 593/2008 (Rooma I; EUVL L 177, s. 6).

26 On riidatonta, ettei Rooma II -asetuksen 31 artiklassa eikä sen 32 artiklassa säädetä asetuksen voimaantulopäivästä.

27 Rooma II -asetuksen 32 artiklan otsikon kolmessa eri kieliversiossa toki viitataan voimaantulon käsitteeseen (”Inwerkingtreding”, ”Data intrării în vigoare” ja ”Entrada en vigor”). Kuitenkin näissäkin kieliversioissa kyseisen säännöksen sisällön mukaan 11.1.2009 on asetuksen soveltamispäivä.

28 Kuten julkisasiamies muistutti ratkaisuehdotuksensa 39 kohdassa, oikeuskäytännöstä ilmenee, että unionin säädösten yhdenmukaisen tulkinnan välttämättömyyden vuoksi säännöksen tekstiä ei voida tarkastella epäselvissä tapauksissa muista erillisinä vaan sitä on sitä vastoin tulkittava ja sovellettava muilla virallisilla kielillä laadittujen kieliversioiden valossa (ks. mm. asia 9/79, Koschniske, tuomio 12.7.1979, Kok., s. 2717, 6 kohta ja asia C-199/08, Eschig, tuomio 10.9.2009, Kok., s. I-8295, 54 kohta).

29 Kun otetaan huomioon se, että nyt käsiteltävässä asiassa kyseessä olevan säännöksen sisältö on kaikissa kieliversioissa sama, on todettava, että Rooma II -asetuksen 32 artiklassa ei säädetä asetuksen voimaantulopäivästä vaan sen soveltamispäivästä.

30 Tästä seuraa, että koska sellaista erityistä säännöstä, jossa säädettäisiin asetuksen voimaantulosta, ei ole, voimaantulo on määritettävä SEUT 297 artiklan 1 kohdan kolmannessa alakohdassa ilmaistun yleisen säännön mukaan. Koska Rooma II -asetus julkaistiin Euroopan unionin virallisessa lehdessä 31.7.2007, se tuli voimaan 20. päivänä siitä, kun se julkaistiin, eli 20.8.2007.

31 Tämän päätelmän vahvistaa se seikka, että Rooma II -asetuksessa asetetaan jäsenvaltioille ja komissiolle tiettyjä velvoitteita kyseisestä ajankohdasta alkaen. Rooma II -asetuksen 29 artiklan mukaan jäsenvaltioiden oli siis ilmoitettava komissiolle ennen kyseisen asetuksen soveltamispäivää ja tarkemmin 11.7.2008 mennessä kyseisellä alalla tehdyt kansainväliset yleissopimukset, joissa ne ovat sopijapuolina, ja komission oli julkaistava luettelo näistä yleissopimuksista Euroopan unionin virallisessa lehdessä.

32 Lisäksi komission oli Rooma II -asetuksen 30 artiklan 2 kohdan nojalla annettava viimeistään 31.12.2008 parlamentille, neuvostolle ja Euroopan talous- ja sosiaalikomitealle tietty sopimukseen perustumattomiin velvoitteisiin sovellettavaa lakia koskeva tutkimus. Nämä velvoitteet oli täten täytettävä 11.1.2009 mennessä eli Rooma II -asetuksen 32 artiklassa asetuksen soveltamiselle kaikkiin oikeussubjekteihin säädetyssä määräajassa.

33 Rooma II -asetuksen 31 artiklaa, joka otsikkonsa mukaan koskee ”Ajallista soveltamista”, ei täten voida tulkita ottamatta huomioon 32 artiklassa säädettyä asetuksen soveltamispäivää, joka on 11.1.2009. Täten on katsottava, että Rooma II -asetusta sovelletaan sen 31 artiklan nojalla vahingon aiheuttaneisiin tapahtumiin, jotka ovat sattuneet 11.1.2009 tai sen jälkeen.

34 Ainoastaan tällaisella tulkinnalla voidaan varmistaa kyseisen asetuksen johdantoosan 6, 13, 14 ja 16 perustelukappaleen mukaisesti asetuksen tavoitteiden täysimääräinen saavuttaminen; näinä tavoitteina on taata riita-asioiden ratkaisun ennakoitavuus, oikeusvarmuus lainvalinnassa ja asetuksen yhdenmukainen soveltaminen kaikissa jäsenvaltioissa.

35 Nämä tavoitteet voivat sitä vastoin vaarantua, jos Rooma II -asetusta sovellettaisiin tapahtumiin, jotka ovat sattuneet sen voimaantulopäivän ja 32 artiklassa säädetyn ajankohdan välisenä aikana. Kuten pääasian kantaja, Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus ja komissio ovat todenneet, ei nimittäin voida sulkea pois sitä mahdollisuutta, että yhden ja saman päivän aikana ennen 11.1.2009 sattuneisiin kahteen eri tapahtumaan siten sovelletaan eri maiden lakia sen mukaan, milloin vahingonkorvausoikeudenkäynti on aloitettu tai milloin asiaa käsittelevä tuomioistuin määrittää sovellettavan lain. Lisäksi velvoitteisiin, jotka johtuvat sellaisesta vahingon aiheuttaneesta tapahtumasta, jossa vahinkoja on aiheutunut samassa paikassa useille henkilöille, voitaisiin soveltaa eri maiden lakia eri oikeudenkäyntien tuloksen mukaan.

36 Täten asian vireillepanopäivällä ja ajankohdalla, jolloin asiaa käsittelevä tuomioistuin määrittää sovellettavan lain, ei ole merkitystä Rooma II -asetuksen ajallisen soveltamisalan määrittämisen kannalta. Kuten kyseisen asetuksen 31 artiklasta käy ilmi, huomioon on otettava ainoastaan se ajankohta, jolloin vahinkoa aiheuttanut tapahtuma on sattunut.

37 Esitettyihin ennakkoratkaisukysymyksiin on täten vastattava, että Rooma II -asetuksen 31 ja 32 artiklaa, kun niitä luetaan yhdessä SEUT 297 artiklan kanssa, on tulkittava niin, että kansallisen tuomioistuimen on sovellettava tätä asetusta ainoastaan sellaisiin vahingon aiheuttaneisiin tapahtumiin, jotka ovat sattuneet 11.1.2009 tai sen jälkeen, ja että oikeudenkäynnin, jossa vahingon korvaamista vaaditaan, aloittamisajankohdalla ja sillä ajankohdalla, jolloin asiaa käsittelevä tuomioistuin määrittää sovellettavan lain, ei ole merkitystä kyseisen asetuksen ajallisen soveltamisalan määrittämisen kannalta.

Oikeudenkäyntikulut

38 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (neljäs jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Sopimukseen perustumattomiin velvoitteisiin sovellettavasta laista 11.7.2007 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 864/2007 (Rooma II) 31 ja 32 artiklaa, kun niitä luetaan yhdessä SEUT 297 artiklan kanssa, on tulkittava niin, että kansallisen tuomioistuimen on sovellettava tätä asetusta ainoastaan sellaisiin vahingon aiheuttaneisiin tapahtumiin, jotka ovat sattuneet 11.1.2009 tai sen jälkeen, ja että oikeudenkäynnin, jossa vahingon korvaamista vaaditaan, aloittamisajankohdalla ja sillä ajankohdalla, jolloin asiaa käsittelevä tuomioistuin määrittää sovellettavan lain, ei ole merkitystä kyseisen asetuksen ajallisen soveltamisalan määrittämisen kannalta.

Allekirjoitukset